כמה חם

מילים : אריק איינשטיין

לחן : מישה סגל

קיץ בא ושוב זה חם
בואי ונברח לים
רק אני ואת, הים והשמיים

קיץ בא ושוב זה חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב למים

נעים לרבוץ בחול איתך
כמה חם, אני אוהב אותך
והים הזה כולו שלך ויש לי זמן
כמה חם!

ערב בא וזה עוד חם
בואי נכנס לים
יה, איך שנהיה פתאום כבר בין ערביים

ערב בא וזה עוד חם
בואי נשאר בים

שם בתוך החול, הכי קרוב למים



| מהמערכת |



'שיגרת הקורונה' ממשיכה ללוות אותנו. כולנו חווים קיץ שונה מאוד מקיצים קודמים, אין נסיעות לחו"ל, פחות פעילויות והסתובבויות, פחות קניות.. עוד תזכורת למזל שיש לנו כאן בקיבוץ, בריכה, אוויר פתוח להסתובב בו וים במרחק סביר..

בנוסף לשגרת הקורונה, נדמה כי גם ההפגנות במוצ"ש הפכו לדבר שבשגרה, שהולכות ומתעצמות, ועוד ועוד אנשים לוקחים בהן חלק. כולנו תקווה שהן יצליחו לשנות משהו במדינה. אם לא באופן מיידי, אז לפחות בבחירות הקרובות המסתמנות לבוא.

החברים חתמו לאחרונה על מסמכי שיוך נכסים מול מנהל מקרקעי ישראל. אף אחד עוד לא יודע כמה זמן זה ייקח, אבל זו אבן דרך שצריך לעבור וחלק מהתהליך, שהלוואי ויתקדם במהרה.

שנת הלימודים תשפ"א הולכת ומתקרבת ואיתה הרבה אי ודאות, שתלווה אותנו כנראה לאורך כל השנה. נאחל בהצלחה רבה לכל התלמידים החדשים שעולים לכיתה א' ולכל התלמידים הוותיקים הממשיכים במערכת החינוך.

קריאה מהנה,

צוות הביטאון

| לזכרם – יולי|

שרגא שייביץ	31.7.1966	יפה פיקס	24.7.1994
ויקטור אפשטיין	17.7.1969	נעמי שמש	20.7.1999
מרים בר און	23.7.1986	יעקב שוורץ	18.7.2007
ניצן פיליפס	14.7.1989	יפה פינצ'וק	29.7.2009
חיים ליברמן	9.7.1992	מאיר הדרי	16.7.2015
		ארנון גורן	1.7.2020

| לזכרם - אוגוסט |

ענת גנטק	26.8.1959	אילנה אילן	5.8.2004
נירה גוטסדינר	22.8.1974	חנקה זילברברג	11.8.2004
שלום פינצ'וק	24.8.1997	חנה זמיר	8.8.2012
חווה חצרוני	8.8.2001	ברונקה שר	25.8.2014
רותי כפרי	4.8.2002		

בחודש יוני הלכה לעולמנו חברתנו בתיה חן ז״ל. בתחילת חודש יולי הלך לעולמו חברנו ארנון גורן ז״ל.

בביטאון זה נביא דברים לזכרם.

בתיה חן 5.10.1952-18.6.2020

דברי הספד- נאווה פיקס

בתיה יקרה,

הגעת לגל און לפני שנים רבות, חיילת צעירה, רזה, יפייה, עם צמה ארוכה. עם בואך לקיבוץ, התחלת חיים חדשים עם שמעון, והקמתם משפחה. נולדו הילדים לילך ורועי, ובהמשך נוספו הנכדים האהובים. אף על פי שהגעת מהקריות, ללא הכרות מוקדמת או קרובי משפחה, קיבוצך האהוב - גל און, היה נטוע בך חזק חזק! בשנותייך הראשונות עבדת בחינוך, ובהמשך יצאת ללימודי קוסמטיקה, וכולנו נהנינו ממגע ידייך המלטף. במשך השנים עברת למפעל מאוררי גל און ומשם הגעת לניהול המפעלון, שבו עבדו בעיקר חברים מבוגרים, ואת היית הרוח החיה במקום. כשנסגר המפעלון, החלטת לתת דרור ליצירתיות שבך ובחרת לעסוק בעיצוב וחריזת תכשיטים. היצירה תפסה את כולך והתחלת להדריך בבית "גיל אור".

נשים רבות הגיעו כל שבוע, מכל רחבי המועצה ויישובי הסביבה, לחרוז וליהנות, והכל בהדרכתך המקצועית, המסורה והנעימה. תפקידך האחרון בקיבוץ היה ניהול תשתיות, וגם אותו מילאת עם כל המרץ וההתלהבות שאפיינו אותך בכל מעשייך. הידידות בינינו נוצרה במשך השנים, על רקע אהבה משותפת ליצירה. הייתה בינינו כימיה טובה, וכך הכרתיך. טיילנו ביחד בחו"ל פעמים רבות והסתדרנו מצוין!

כשחלית, החל פרק חדש בחייך ובו התמודדת עם מצבים לא קלים. אבל את התגברת בשקט ובכבוד, על כל מכאובייך. את היית אופטימית, עם מחשבות לעתיד ורצון חיים אדיר.

לא וויתרת והמשכת בחיים של עשייה, חברות ותרומה. כך נזכור אותך. נוחי בשלום על משכבך - ברגבי אדמת גל און, שכה אהבת!

פאפי, כלבתך האהובה מתרוצצת מחדר לחדר, לא שקטה, מחפשת... זהו - שקט. חלל גדול נפער, אבל בליבנו את נצורה לנצח!





דברי הספד- מירב גורדון

בתיה הייתה חברה קרובה שלי. פער הגילאים לא הפריע.

בחרתי להקריא מה שכתבנו לה, איציק ואני, כאשר פרשה מעבודתה כרכזת תשתיות בקיבוץ.

כמו רוח סערה

תמיד היא נכנסה,



את דרישותיה מיד אמרה

ועל פיה לא שמרה.

על הקלנועית היא דהרה,

כל דבר הוא עניינה

ידה בכל לטוב ולרע,

מבעיה קטנה ועד גדולה,

מפינה קרובה ועד רחוקה -

הכול אצלה זכה לאהבה.



כי בתיה שלנו לעולם לא מרפה,

כי בתיה שלנו מלאה הפכים,

לעיתים מטיחה קשיים בפנים,

אך לעיתים מרעיפה עלינו שבחים.

לעיתים מסתערת על אתגרים,

אך לעיתים מסרבת לאחראים.

דעתה נאמרה בכל התחומים,

למרות שלא אהבה שינויים,

קולה נשמע למרחקים.

כי בתיה שלנו היא כה אימהית

כל בעיה היא פותרת מידית.

בשירות תמיד פעלתנית -

כל תשתית מוכנה להסיט,

גם אם היא תשתית ענקית!

כי בתיה שלנו היא דמות שכזאת,

תמיד רואה את הבאות -

ללא רגע דל, גם אם אין תמורות.

אכפתיות ללא גבולות

דומיננטית ללא מגבלות.

בתיה, תודה על מה שהיית!

נתגעגע - מירב גורדון ואיציק חסון

דברי הספד- יולנד גוטדינר

בתיה יקירתי, חברתי, שכנתי, מורתי

זוכרת אותך יפה, זוהרת ונמרצת מאז ומתמיד. כמעט 15 שנה ויותר מזה, היינו שכנות.

גידלנו את הילדים ביחד, מיקי ולילך - בסביונים והיום, עדיין בקיבוץ עם ילדים שלהם ואפילו מתנדבים ביחד במתמיד! מעיין ורועי - מהפעוטון ועד היום גדלו יחד כמו אחים, טיילו בעולם - המזרח הרחוק - תאילנד וטיבט, ולאחר כמה שנים - יחד בארצות הברית... עד נפילת המגדלים התאומים.

בתיה, עם דב עבדת יחד בחברת נוער, ואנחנו - את ואני אהבנו דברים יפים. אהבנו לעבוד בגינה, להסתכל בז'ורנלים, להתייעץ על שיפוץ שנעשה ועשינו. השנים ברחו לנו - ואז הסרטן השטני תפס אותך, כמו שעשה לאחותי - שתי נשים צעירות, יפות נפש - גם ממנה לא הרפה, כמוך, שלוש פעמים חזר. היינו מדברות על זה - היית שואלת: "איזו קומבינציה של רעלים רקחו לה?"

אבל יותר מכל אני זוכרת באיזה מרץ ועקשנות היית עומדת על דעותייך בישיבות הנהלת הקהילה.

איך היית מבקשת שנביע את דעתנו, אם את לא יכולת להגיע. המוח שלך לא נח.

על כל דבר היה לך מה להגיד. הלשון החדה שלך הייתה מתפרצת בכל שיחה שהיינו בה.

את היית אישה עם כושר ארגון כמו שלא ראיתי או ידעתי עד היום. אישה שאסתטיקה ויופי היו כה חשובים לך. אני לא אשכח איך בשיעורי התכשיטנות, שכמובן שתינו אהבנו, היית בוחרת דגמים מיוחדים עם צבעים, שרק את העזת לחבר יחד ובלטו ביופי שלהם. היית מורה למופת. אני הייתי בין האחרונות שהצטרפו לחוג שלך. חיכיתי עד שיצאתי לפנסיה, אבל כל השנים, הייתי באה לבקר בסטודיו שלך, לשטוף את העיניים שלי ביופי שם. כבר מתגעגעת אלייך. נוחי לך עכשיו, היה לך נורא קשה בזמן האחרון!



ארנון גורן 30.1.1944-1.7.2020

דברי הספד – איריס גורן



ארנון שלי, אהוב שלי, בעל מושלם שלי, איתך הכול היה טוב לי.
כולם אולי הכירו אותך כריאליסטי, מעשי, אולי קצת קר רוח, לא רגיש, אבל בשבילי התכונה החשובה ביותר שלך הייתה, שידעת לאהוב. ידעת לתת, לוותר, לשים לב למה שאני צריכה ומה אני מרגישה. היית בשבילי החיים עצמם, איתך הכול הסתדר והיה רוגע וטעם לחיים. לא פעם הייתי אומרת לך סליחה על מילים לא יפות, או התנהגות שלי שהצטערתי עליה ואתה היית עונה לי: " אין סליחה ואין מחילה" ומיד מחייך ומלטף.
49 שנים זכיתי בך וזו מתנה גדולה, שאני מחזירה עכשיו בחזרה. היו לנו חיים נהדרים, גידלנו בכיף שישה ילדים, שכל רגע בגידולם היה חוויה. אני זוכרת את הרגע שבו ראית את איילת, בתנו הראשונה, לאחר הלידה. היית מוקסם, מאושר, גאה, לא הפסקת לומר שזו התינוקת הכי מושלמת שנולדה בעולם...
הגשמנו חלומות רבים ביחד ועכשיו הכול תם באחת. זה כל כך קשה לחשוב שהמתנה הזאת תמה, אבל אני רוצה לחשוב שהיו לך חיים טובים ועשית דברים שרצית לעשות. אני רוצה לספר עליך ועל חייך שלך. נולדת בינואר 1944 בנס ציונה, ליעקב ומלכה ובגיל שש עברת, יחד עם ילדי הקיבוץ, לנקודת ההתיישבות בגל און.
היית ילד חכם ויפה, לפי הסיפורים והתמונות. אהבת ללמוד, לקרוא ולעבוד בשדה. בגיל העשרה היית מדריך בתנועת השומר-הצעיר והזדהית עם הערכים של הקיבוץ. רצית להיות בין אלה שיהפכו את הפירמידה היהודית, מסוחרים ופקידים, לעובדי אדמה ואנשי מעשה. הקדשת לכך המון מרץ וזמן והחלטת ללמוד חקלאות, כדי להגשים את הרעיון הזה, למרות שכישרונותיך היו יותר עיוניים מטכניים.
בגיל 18 הייתה לך אהבה ראשונה, לאורה מקיבוץ גת, שהייתה נערה מאוד צעירה ויפה ואותה אהבת אהבה גדולה. אחרי ארבע שנים נפרדתם, ולך היה כאב לב גדול. לפני כחצי שנה הורדת פתאום כמאה מכתבים שכתבה אליך מאז וקראנו בהם ביחד. ייתכן והייתה בכך סגירת מעגל מצדך, כי לאחר שקראנו והתרגשנו ביחד, יצרת קשר עם בתה של אורה, שנפטרה לפני שנים, ושלחת לה את המכתבים, כי אמרת לי שהם שייכים - לה. לי חשוב לתת גם לה את הכבוד המגיע לה בחייך, ואני חושבת שהיית שמח שאני מספרת עליה, כי אני יודעת כמה אהבת אותה.

בצבא התגייסת לצנחנים ועברת קורסים קשים וקורס קצינים, שבעקבותיו נשארת מדריך בבה"ד אחד. לא אהבת פעילות גופנית והעדפת הדרכה עיונית ופחות קרבית. נשארת בקשר עם החברים מקורס מכי"ם עד היום. בהיותך בן 26, כבר גבר מבוגר במושגים של הימים ההם, נפגשנו אתה ואני.

הייתי בת 22, ילדה לידך - הבטוח, החזק, השזוף, יפה התואר, החכם. לא הבנתי איך אליל יופי שכמוך בחר בי, ועשיתי לך כמה מבחנים, שבכולם עמדת, והבנתי שיהיה לי בן זוג לחיים. אבל היה לי מתחרה קשה, קיבוץ גל און, שבשיקולים שונים נאלצתי להבין, שאין מה לדבר על רצונותיי, אם הם סותרים את תפיסתך לגבי דרך החיים שלך בגל און. בשנה הראשונה לנישואין היינו בשובל והסתדרנו מצוין, אבל כל הזמן אמרת לי שהשדות של גל און הרבה יותר טובים... לבסוף, אכן עברנו לגל און והגשמת את אהבתך לשדה. היית מרכז גד"ש, גזבר ומרכז משק וכל אלה עשית באהבה ובמסירות. ילדינו נולדו לחיי הקיבוץ התמימים של פעם. הם גדלו לתפארת וכל כך נהנינו לגדל אותם ביחד ולראותם מתבגרים, מגשימים את רצונותיהם ומגדלים ילדים משלהם.

הוריי התאהבו בך מלכתחילה ותמיד ידענו שזה הדדי. כשהגיעו, במשך 20 שנה, כל יום שבת לגל און, עם התיק האדום שלהם עם הממתקים, ישבת ושוחחת איתם ואירחת אותם בביתנו הקטן וצחקנו שעות. אתה ידעת שאני רגישה מאוד בקשר אליהם והיית גב רחב ותומך להם תמיד. לא היה אירוע משפחתי - שמח או עצוב, שלא נכחת בו ביחד איתי. היה ברור שתמיד תהיה שם ותלווה אותי.

עם היציאה לפנסיה, הספקנו לעשות טיולים רבים בחו"ל ואותם אני רוצה לזכור, כי לטייל איתך היה לי נפלא. ידעת להיות ביחד עד הסוף ובכל המצבים. וגם אם משהו לא היה מוצלח, היה בטל בשישים, כי טיילנו ביחד והכול הסתדר. ארבע פעמים הרגשתי את ההרגשה האיומה, שאני מאבדת אותך - ניצלתי בשלוש מהן. בפעם הראשונה זה היה במלחמת יום הכיפורים, שלא ידעתי במשך חודש איפה אתה. בפעם השנייה, במלחמת לבנון הראשונה כששוב לא ידעתי מה קורה ורק ידעתי שהצנחנים נלחמים. בפעם השלישית זו הייתה המחלה, שתקפה אותך לפני 14 שנה ויכולת לה. הפעם הזאת שוב תקפה אותי החרדה האיומה הזו, שאתה לא תישאר איתי תמיד ולא הצלחנו הפעם, הפסדנו בקרב ואתה פשוט הלכת ודעכת מול עיניי. לא האמנתי בהתחלה ואמרתי לך: "בוא ניסע לצימר בגליל ולא נקשיב לשום רופאים, לא נחזור..." אך לא עזר כלום, המחלה תפסה אותך באחת וגם חיוך בקושי הצלחתי למשוך ממך. בהתחלה, בבית החולים, עוד שאלת אותי בערבים, למה את לא נוסעת, את צריכה לאכול ולנוח, ופעם ב-12 בלילה, אחרי תהליך רפואי לא קל בהרדמה, התעוררת, עוד מטושטש



ואמרת לי, את צריכה ללכת, האוטו רחוק ואיך תגיעי... אבל בהמשך, המחלה פשוט גזלה ממך כל עניין ולא נשארו לך כוחות לכלום.
אז ארנון יפה שלי, אני אוהבת אותך מאוד ולא בדיוק יודעת איך להמשיך בלי החצי השני שלי, אבל רוצה לחשוב, שחיינו ביחד חיים טובים ויפים, שבהם האמנת ואותם רצית, וגם אם היו קצרים מדי בשבילנו, הם היו מלאים ועשירים בעשייה ואהבה.
אוהבת אותך מאוד, איריס שלך.

דברי הספד- סיוון גורן והילדים

אחד המשפטים שאבא שלנו נהג לומר לאחרונה היה: "אני אדם רציונאלי. מבחינתי אין אדם חי ואדם מת, יש אדם חי ויש גווייה". מאותה סיבה, הוא מעולם לא הספיד בגוף שני- "אין שם אף אחד ששומע ואין למי לדבר". לכן היום, אאבק ברצון שלי לדבר אל אבא, כאילו הוא שומע אותי ואדבר עליו בגוף שלישי, בזמן עבר. לבחור מה לומר זה לא פשוט. רק אתמול הוא עוד היה איתנו. "רעב, צמא, עייף ומדוכא", כלשונו, אבל איתנו. יש לי חשש מהתהליך הזה, שבו אבא שלנו הנוכח כל כך, יהפוך לאסופה של זיכרונות, זיכרונות שמרוב שחוזרים עליהם, שוכחים את כל השאר. הייתי רוצה לזכור את הכול, הכול, הכול. להמשיך להסתובב בעולם הזה, כאילו יש לי פה אבא. אך בכל זאת אספר, ובכל זאת אזכר.

אבא שלנו היה אדם נאמן. הוא היה נאמן לקיבוץ, שאותו אהב בכל נימי נפשו ובו חי ועבד כמעט כל חייו. כמו בת זוג ארוכת שנים, הקיבוץ לפעמים עיצבן או אכזב. אבל אבא אהב את גל-און, כך או כך.
הוא היה נאמן לאימא, אהבת חייו. נאמן במובן העמוק ביותר של המילה, במובן של שותף נפש.
אנחנו הילדים, גדלנו בתוך אהבה כל כך גדולה, עד שבתור ילדה הייתי מודאגת, שמא לעולם לא אמצא את אותו אדם שמתאים לי. חשבתי שיש רק אחד כזה בכל העולם, שיתאים לי כמו שאבא ואימא מתאימים, ואולי הוא נמצא בסין?

אבא היה אדם נדיב. אדם שנתן מעצמו, מזמנו, ממרצו ומכוחו. סבא שייקה, אבא של אימא, היה נוהג לומר שנדיבות היא לא כשמישהו דופק לך בדלת ומבקש מעט חלב, ובדיוק יש לך ואתה נותן לו ומרגיש נדיב. נדיבות היא לתת גם כשאין או כשחסר. אבא תמיד נתן מעצמו. אני זוכרת שכשהייתי ילדה, הוא לקח אותי פעם לקניון בבאר-שבע. אני, שתמיד נתפשתי למילים זרות ואקזוטיות, ראיתי איזה מיחם ולידו שלט - "סחלב חם, חמישה שקלים." התחלתי לשגע את אבא שיקנה לי כוס, זה כנראה היה אחרי שכבר קנה לי שמונה דברים אחרים. הוא ניסה לשכנע אותי שזה לא טעים, זה לא טעים לו,

והוא לא חושב שזה יהיה טעים לי. התעקשתי. לא וויתרתי. בסוף אבא הסכים. הוא קנה לי כוס סחלב וכצפוי חשבתי שזה משקה די מגעיל. מישהו אחר אולי היה אומר לילד שלו "אמרתי לך". אבא שתה במקומי את כל הכוס כדי שלא ארגיש רע. אבא היה כל כך הרבה דברים יחד. הוא היה עקשן (בנושאים שהיו לו חשובים), בעל חוש הומור עוקצני, פותר סודוקו נלהב, חובב בשר וכדור-רגל, היה כותב אי-מיילים לכל מיני כתבים מדיניים, עם רעיונות שלו, והיה זוכה לתשובות. אבל בעיקר הוא היה אדם, שהיה שלם עם עצמו ועם חייו.

אולי שבועיים לפני הסוף, הגיע ביקור רופאים גדול לחדר שלו בסורוקה. הפרופסור ישב מול אבא, שהיה בשלב הזה כבר חלש וריאליסטי להחריד. התפתחה שיחה ארוכה. אבא סיפר על עצמו, על אימא, עלינו. כשדיבר על ההחלטה להיות חקלאי הוא אמר: "הייתי יכול להיות רופא בלונדון, עורך-דין בפריז, או מהנדס ברומא. אבל חקלאי יכולתי להיות רק כאן. החלטתי ללמוד חקלאות, ולמדתי לתואר ראשון ושני בפקולטה לחקלאות. אין לך מושג איזה סיפוק זה לנסוע בקומביין, לקצור את החיטה, ולהרגיש את הגרעינים הנשפכים למשאית".

אבא אהב את החיים שלו, ולא אהב את מה שהפכו להיות בשלושת החודשים האחרונים. אבקש מכם לזכור אותו כפי שהיה עד לאחרונה: איש זקוף קומה, שחור שיער, בעל עיניים, שאמנם היו קצרות רואי, אך הסתירו בחובן, בדרך כלל, איזו קריצה. איש אופטימי ומרוצה, שנראה צעיר בערך בעשור, ממה שהיה באמת. כל כך עצוב להיפרד היום. כמה היינו נותנים עבור עוד כמה שנים יחד.

יהי זכרו ברוך.



דברי הספד- בתיה דנציגר

ארנון היקר!

כן, גם סלעים נשברים. אחרת איך תסבירו שאנחנו פה. אתה, הנער היפה, השזוף והשרירי, שמשך מבטים מכל נערה צעירה. אתה, קצין הצנחנים החתיך, עם הכומתה האדומה - הבוהקת. אתה איש השדות האולטימטיבי, שחי ונשם את ארץ ישראל האמיתית, זאת של השדות, הפרדסים והמטעים. ארץ ישראל שאת הזכות עליה קונים בעבודת כפיים נחושה, עם הרבה זיעה ואהבה.

יש גם את ארנון המנהיג. זה ששנים מילא, כמעט כל תפקיד מרכזי, בשרשרת ההובלה של הבית שלנו. כל כך הרבה שעות פעילות משותפות היו לנו. מהימים הקשים והמתסכלים, מסוף שנות ה - 80, כשאני, מזכירת קיבוץ צעירה ואתה לידי מרכז משק מנוסה, ואנחנו מתמודדים עם ימים של על סף ייאוש. בהמשך, בתחילת שנות ה-2000, כשהתחלנו להוביל שינויים והסתכלות חדשה על משמעות הקיבוץ. כל כך אהבתי לגייס ולהתגייס, כשאתה איתי ולצדי. עם הראייה המפוכחת, החכמה, השקולה ובעיקר - אוהבת האדם. אני ידעתי היטב, כי ברגעים שאחפש תמיכה ומחשבה מאתגרת, אתה תהיה שם במלוא מובן המילה.

ארנון היקר - קיבוץ גל-און נבנה והתקדם רבות בדמותך. עם האהבה לאדמה, שיקול הדעת, הזהירות הכלכלית ובעיקר - היכולת להכיל את כולם.

השנים האחרונות לא חייכו אליך בריאותית. אבל אתה, כמו תמיד, בספקנות צינית, קיבלת את רוע הגזירה והמשכת קדימה. לא מוותר. לא על ההליכה היומית בשדות הקיבוץ ולא על גיחות מלהיבות לחו"ל. המשכת למלא כל תפקיד מרכזי, שנתן לך טעם לחיים. עוד בשבוע האחרון ישבנו יחד בניסוח ערעור מנומק שלך, להחלטה בקיבוץ. עכשיו נותר לי לקדמו - אולי בתור צוואה.

ארנון היקר, כולנו רוצים לתת, רק מעטים יודעים איך. צריך ללמוד כעת, שהאושר לא מחייך, שמה שניתן אי פעם, לא יילקח לעולם. שיש לכל זה טעם, גם כשהטעם תם.

אדמת גל און שכל כך אהבת, אוספת אותך היום, למשמרת עולמים. איריס, אורי, איילת, נעמה, סיוון גל ושחר אהובים - איבדתם אדם יקר, וגם לי אין מילות נחמה. קיבוץ גל-און יהיה משהו אחר בלעדיו. כן, בשבילנו היית סלע מוצק.

היה שלום חבר שלנו, היה שלום. אנחנו בדרכינו שלנו, אהבנו אותך מאוד.

מתי ברק



אחוות חקלאים היא משהו מיוחד,
לא יבין זאת סתם כך כל אחד,
זה דיבור על לחות ומשקל חבילות,
על חרקים מזיקים ומיני מחלות,
מזרעה וקומביין ושעות קציר,
ומי החורש הכי מהיר,
זו אחווה כמו שבמלחמות הייתה הרעות,
זו אחווה שהיא בעצם החברות,
חלקנו ביחד את זו האחווה,
הרגשנו בשדותינו כזאת גאווה,



ארנון איתך היה כיף לעבוד,
ידעת לאנשים לתת כבוד,
תמיד אופטימי ולא חושב רע,
על פני הריב מעדיף ת'פשרה,
חקלאי בנשמה מהסוג שנועד,
לחבר אמיתי ובן אדם מיוחד,
יודע חקלאי פיקח שאת הזן יש לשבח,
ואת המסורת שלך ארנון נמשיך לפתח!



קורונה 2020 – ממשיכה ללוות אותנו

ממשיכים להקפיד על ההנחיות, שמירת היגיינה, חבישת מסכות במקומות ציבוריים ומניעת התקהלויות. נבקש מכל מי שנכנס לבידוד לעדכן את עליזה אלינגר, רכזת הבריאות ורווחה.

וועדת הבריאות - מינוי חברים חדשים

וועדת הבריאות מחדשת את פעילותה. הנהלת הקהילה אישרה לאחרונה את הגדלת מספר נציגי הציבור בוועדת הבריאות ל-5 ואת צירופם של 3 נציגי ציבור חדשים לוועדה- רותי הלפרין, רוני יערי ואיה עדן. תודה גדולה לאורה גנטק ונאווה פיקס עם סיום פעילותן בוועדה. הרכב הוועדה החדש – רכזת בריאות ורווחה יו"ר הוועדה, מנהל קהילה, 5 נציגי ציבור. פעילות פורה!

ריכוז בריאות ורווחה

ברכות לעליזה אלינגר שהגיעה לגיל פנסיה, עליזה משמשת כרכזת בריאות ורווחה בגל און שנים רבות ומבורכות, תוך השקעה ומסירות רבה, יישר כוח!

בהתאם להחלטות הקיבוץ נדרש לפתוח קול קורא פנימי לתפקיד וכך בוצע, נעדכן בהמשך התהליך.

ניהול נוי - אופיר רובינסקי סיום עבודה

אופיר הודיע על רצונו לסיים את עבודתו כמנהל ענף הנוי בקיבוץ, הצטערנו מאוד לשמוע על רצונו ואנו מכבדים את בקשתו, התקיים דיון בהנהלת הקהילה שבו אופיר הציג את פעילות הענף בתקופת עבודתו. נבחנו שתי חלופות בנושא כוח האדם בענף, הוחלט לגייס מנהל לענף במשרה חלקית ל- 3 ימי עבודה בשבוע (60% משרה).

יצאנו בפרסום פנימי לתפקיד. תודה גדולה לאופיר על פועלו בקיבוץ!

תב"ע

תוכנית התב"ע הכללית של גל און אושרה בשעה טובה בוועדה המקומית, נדרשת עוד עבודה רבה והשלמות תוכניות מפורטות לקראת העברת התוכנית לוועדה המחוזית.

יישר כוח לכל הנוגעים בדבר ובראשם אלי קולן! הדרך עוד ארוכה אך מתקדמת.

צמיחה דמוגרפית

בהמשך לקידום התב"ע יצאנו בפרסום פנימי להקמת צוות צמיחה דמוגרפית לצורך היערכות והתנעת תהליך הקליטה – שלב ב'. הצוות יעסוק בכל היבטי הקליטה תוך התבססות על הקליטה בשלב א' והפקת לקחים נדרשים.

בראש הצוות עומדת בתיה דנציגר - רכזת צמ"ד.

שיוך דירות

בימים אלה אנו פועלים נמרצות יחד עם עורכי הדין לקידום הליך שיוך הדירות. בשבועיים הקרובים נבצע ימי השלמת חתימות על מסמכים נדרשים שטרם נחתמו ואנו פועלים להשלמת מסמכים נוספים חסרים. מקווים מאוד שנצליח להגיש למנהל את תיק השיוך בסוף חודש אוגוסט.

תודה רבה ליעל לב שמרכזת את תיק השיוך!

מרפאת שיניים

הנהלת הקהילה קיימה דיון בנושא מרפאת השיניים בגל און, המרפאה אינה פעילה מתחילת הקורונה, מנהלת המרפאה נמצאת בחל"ת והרופא אינו מועסק (הוא עובד בחשבונית). משרד הבריאות אישר פתיחת מרפאות שיניים בכפוף למגבלות והנחיות רבות תוך הקפדה על סטריליזציה וניקוי המרפאה בין מטופל למטופל, כך שנוצר זמן רב מבוזבז שהרופא אינו עובד ואנו משלמים על זמן זה.

המרפאה מאוד ישנה ולצורך הפעלתה אנו נדרשים להוצאות רבות בכל הקשור לחידוש ציוד וחומרים. הנהלת הקהילה בחנה את המשך פעילות המרפאה למול סגירתה והתקשרות עם מרפאות השיניים בקרית גת והפניית מטופלים אליהן.

הנהלת הקהילה ממליצה על סגירת מרפאת השיניים בגל און, ביצוע התקשרות מסודרת מול מרפאות שיניים ספציפיות בקרית גת והפניית החברים למרפאות אלה, שמירה על סבסוד זהה לזכאים והשתתפות ב-50% מהוצאות הנסיעה לטיפולים.

הנושא יובא לדיון בשיחת קיבוץ.

פרוייקט ניקוזים

בשעה טובה יצא לדרך פרוייקט הניקוזים בשכונות הדקל והאקליפטוס, מצפים להשלמת העבודות בשבועות הקרובים ומתן מענה לבעיות הניקוז הקיימות. תודה גדולה למלקולם, אלי קולן ולעמיר oסלר המלווה אותנו בביצוע הפרוייקט!

ביטחון

בחודשים האחרונים קיימות פריצות רבות לבתים באזורנו והפורצים אף פקדו אצלנו פעמיים. בשני המקרים המשטרה עודכנה וביצעה את הטיפול בליווי של מיקי. מבקשים מכולם לגלות ערנות ובכל דבר מחשיד/חריג לעדכן את מיקי. בקרוב נדאג להשלמת מקטעי הגדרות החסרים בכביש ההיקפי.

קרן לעזרה הדדית

לאחרונה נבחרו יולנד גוטדינר, מיכה פטרי וענבל שושן לניהול הקרן לעזרה הדדית. קיימנו פגישת התנעה ראשונה של הצוות ללמידה ומעבר על התקנון הקיים, עלו מספר נקודות לבדיקה מתוך ישיבה זו, תועבר חפיפה עם חברי הצוות היוצאים והצוות יבחר מתוכו יו"ר לקרן. תודה גדולה לחברי הנהלת הקרן היוצאים: ריצר'ד בר (יו"ר) הילה עמיתי וגפן אלירז.

רשת ביטחון – עדכון לחברים

בתקציב הקהילה קיים מנגנון סיוע הנקרא "רשת ביטחון" הוא תקציב בסיסי לחברי הקיבוץ הניתן בהתאם לכללים הרשומים במודל רשת הביטחון. על קצה המזלג, לכל משפחה בגיל העבודה מוגדרת רשת ביטחון (מבוססת על שכר מינימום המקובל במדינה ובתוספת עבור הילדים). במידה ומשפחה נקלעת לקושי התפרנסותי היא זכאית לפנות לוועדת רשת הביטחון בקיבוץ לבחינת הזכאות להשלמה לרשת הביטחון. יש לציין כי רשת הביטחון היא משפחתית ולא אישית והכללים המלאים לבחינת הזכאות לרשת הביטחון רשומים במודל הפרנסה והתעסוקה. בכדי לקבל פרטים נוספים, מוזמנים לפנות אליי או לדורין, הגשת בקשה לרשת ביטחון היא מול יוסי פיקס, יו"ר ועדת רשת ביטחון.

בריכה

ממשיכים לפעול לפי ההנחיות וההחלטות הפנימיות לשמירה על בריאות כולנו- לא מזמינים אורחים ומשפחות מן החוץ בתקופה זו, שומרים על מספר המתרחצים המותרים בתוך הבריכה, ממלאים הצהרת בריאות טרם ההגעה לבריכה.

המשך עונת רחצה נעימה.

בית רקפת - בית חיילים

נכון להיום יש ארבעה חיילים המתגוררים בבית רקפת (שבוע שעבר נקלטו שני חיילים חדשים). נאור, לילך ואנדריאה אחראים על קליטת החיילים, שילובם בקהילה וחיבור למשפחות מאמצות. תודה גדולה על פועלם!

המשפחות המאמצות מארחות את החיילים ומסייעות להם בצרכיהם. תודה גדולה גם למשפחות המאמצות על ההירתמות ופתיחת ביתם לחיילים!

משפחות המעוניינות לארח מוזמנות לפנות לאחד מחברי הצוות.

מנהל עסקי

ברכות לגלעד אלירז עם כניסתו לתפקיד, המון בהצלחה!

בברכה,

ברי מאירוביץ'

| אנשים טובים באמצע הדרך | יוסי גליקסמן מפרגן למריון גפן



אני שמח להעביר למריון גפן את תעודת "אנשים טובים". מריון היא אמנית, מורה לסביבה ומטפלת לילדים וילדות, נערים ונערות בתחילת דרכם, לנשים וגברים, מכורים, שמבקשים עזרה.

את אוזן קשבת, בעלת לב רחב ואוהב.

| צמיחה דמוגרפית | בתיה דנציגר

פרויקט הצמיחה הדמוגרפית – שלב ב' - יוצא לדרך!

ביום ג', 4.8.2020, תוכנית התב"ע החדשה של קיבוץ גל און, אושרה, בשעה טובה, בוועדת הבנייה המקומית (הוועדה של מ.א. יואב) והועברה, עם ברכות להצלחה, לבדיקה ולאישור בוועדה הבנייה המחוזית. כמו שאמרנו בעבר, זה יהיה הסממן להתחלת הפעילות האינטנסיבית בקידום פרויקט הקליטה החדשה לחברות ולבניית השכונות החדשות.

בימים הקרובים יבחר צוות צמיחה דמוגרפית חדש אשר יביא לקיבוץ להחלטה מסודרת אלמנטים מרכזיים בשאלת הקליטה והבנייה:

- פתיחת הרשמה מסודרת וקביעת סדרי עדיפות לקליטה החדשה.
- אשרור מחודש של פרופיל הנקלטים הרצויים (הוצג ב – 2016 ויובא לאישור מחודש).
- הערכות לקראת הפעלת ועדת קבלה ובהמשך קבלה לחברות מלאה (בקלפי)
- החלטה על מתחמי הבנייה החדשים ועל מסגרת הבנייה (האם בנייה מרוכזת, כמו בשלב א', או לעבור ל"בנה ביתך").
- הקמת מנהלת בנייה מסודרת.
- כמו כן נעשה הכנות להכנה למכרזים לבניית תשתיות ובתים.
- גיבוש והכנה של מערכת החוזים החדשים וקביעה של סכומי התשלום השונים.
- בהמשך, לאחר המכרזים, בחירת קבלנים מבצעים.
- בצ"מ.

אכן, עבודה רבה מצפה לנו ואנו מתכוונים להפעיל את הצוות באינטנסיביות ובשיתוף חברים רבים ככל האפשר. בדומה לניסיון המוצלח משלב א', אני רואה חשיבות גדולה שגם נציגי המועמדים החדשים יהיו שותפים בצוותי העבודה (הנושא יובא לדיון והחלטה בפגישת הצוות הראשונה).

אני מקווה שכבר בזמן הקרוב, ובהתאם למגבלות הקורונה, נוכל לקיים מפגש לכל המעוניינים כדי להציג קווים ראשוניים בתוכנית.

אני מקווה שגם הפעם, בדומה לשלב הראשון, נזכה לשיתוף פעולה אמיתי עם כלל קהילת גל און והמוסדות המובילים.



שיהיה לכולנו בהצלחה!

בתיה דנציגר

מנהלת צמ"ד

| פינת בטיחות בדרכים |



מה משותף לפסנתרים ולבטיחות בדרכים?

גל-אונים יקרים,

צוות בטיחות בדרכים התרחב, ומביא עמו רצון גדול לעשייה למען המטרה החשובה של מניעת תאונות דרכים בגל-און. הצוות עשה חשיבה מעמיקה והכין תכנית עבודה מפורטת, המתייחסת לשלל ההיבטים של הנושא.

אנו שמחים לשתף אתכם, קוראי הביטאון, בהנחות העבודה שלנו:

לאור השינויים הדמוגרפים הרבים שחלו בעשור האחרון בקיבוץ, נוצר מצב בו התשתית התחבורתית אינה מתאימה ומסכנת את כל תושבי הקהילה, עם דגש על ילדינו. הכבישים משמשים גם כמדרכות. יש רכבים רבים והם נוסעים מהר מדי. הופר האיזון בין משתמשי הכביש השונים - הולכי הרגל וכלי הרכב – עד כדי כך, שבטיחותם של הולכי הרגל נמצאת בסכנה גדולה. בנוסף לכך, כשמסתכלים על כלי רכב הנוסעים ברחבי הקיבוץ, נדמה כי לא חלים כאן חוקי תנועה בסיסיים. חגירת חגורת בטיחות, הושבת ילדים במושב מתאים, נסיעה במהירות המתאימה לתנאי הדרך, חבישת קסדה, ועוד.

אז מה עושים? איך בכל זאת נצליח לעשות שינוי?

בתור התחלה, הגדרנו מחדש את המטרות: צוות בטיחות בדרכים פועל לשנות את המצב הקיים באמצעות העלאת מודעות, שיפור התשתיות והתאמתן לתנועה בהווה ובעתיד. הגדרה זו טומנת בחובה לא רק שינויים מבניים (מדרכות, כבישים, תאורה) אלא גם שינויים התנהגותיים. כולנו נידרש לשנות הרגלים, להתפשר מעט על הנוחות שלנו כנהגים, להשקיע משאבים קהילתיים, ובעיקר – לקחת אחריות. אחריות אישית, להתנהגות בטוחה של כל אחד ואחת מאתנו, ואחריות קהילתית להשקעה הנדרשת ולקידום מהיר של תהליכים. אנחנו מחויבים לעשות כל שביכולתנו כדי למנוע את האסון הבא.

לאחרונה, עמותת 'אור ירוק' פרסמה דו"ח בנושא היפגעות ילדים ובני נוער בחודשי הקיץ והחופש הגדול. הנתונים מטלטלים. נביא רק חלק מההמלצות: "על ראשי הערים והמועצות המקומיות למתן את מהירות נסיעת כלי הרכב באזורי ריכוז גבוהים של ילדים... ניתן לעשות זאת על ידי התקנת פסי האטה, הגבהת מעברי חציה ועוד. ריסון ומיתון התנועה בסביבת ריכוז גבוה של ילדים הן פעולות חיוניות שיש לבצע לכל אורך השנה ובעיקר בחודשי הקיץ והחופש הגדול כדי לצמצם את מספר הנפגעים וההרוגים הגבוה ולהציל חיים". הדו"ח מדבר גם על חשיבות ההסברה, החינוך והאכיפה, לצד הטיפול בתשתיות.

כקהילה, עלינו לפעול ביחד ולהתגייס לנושא על מנת לצמצם את הסכנה. אנו מקווים ומאמינים שתתחילו להרגיש את השינוי מאד בקרוב ומזמינים את כל מי שהנושא קרוב ללבו להצטרף אלינו.

במהלך עבודתנו, נזכרנו בסיפור מההיסטוריה של קיבוץ, שנתן לנו השראה. מעשה שהיה כך היה:

האם אפשר לעשות את הבלתי אפשרי?

חלק ראשון - ההזדמנות

בשנות ה-50 הגיעו לגל-און חברי גרעין 'ציון'. כדי לעזור לקיבוץ הצעיר, הוריהם של חברי הגרעין אספו כסף, וביקשו לתרום משהו שהקיבוץ צריך. מלאים בכוונות טובות, הם שלחו מכתב למזכיר הקבוץ כדי לשאול מה נחוץ לגלאון – אולי טרקטור חדש? אולי צעצועים לילדים?

המכתב מעולם לא הגיע למזכיר הקיבוץ. עד היום לא ברור למה ואיך, המכתב הגיע לידיה של שושנה פיליפס, המורה למוסיקה. שושנה, אישה מוכשרת, חזקה ודעתנית, מיד זיהתה את ההזדמנות, ומבלי לשאול אף אחד, השיבה שמה שהכי נחוץ לגל-און זה פסנתר מתוצרת STEINWAY – הפסנתר הטוב בעולם, מיוצר באמריקה בעבודת יד. מדובר, חברים, ב-GOLD STANDARD של הפסנתרים. לשושנה שלנו זה היה ברור, שהרי איך יוכל קיבוץ צעיר להתקיים ללא פסנתר איכותי? ואם כבר קונים, למה לא ללכת על הטוב ביותר?

הפסנתר הגיע, ויחד אתו קם רעש גדול – מי אישר את זה?! מה פתאום שושנה ביקשה פסנתר?! יש דברים יותר דחופים!!! למרות השאלות וההצעות שעלו בהנהלת הקיבוץ, שושנה נשארה, וגם הפסנתר.

חלק שני – הבלדה על מאוטהאוזן

עוברות להן כמה שנים. הפסנתר עומד בחדר האוכל, ושושנה שומרת עליו היטב. אוי ואבוי למי שהעז להתקרב לפסנתר או חס וחלילה לנסות להזיזו, אפילו רק בשביל לנקות את רצפת חדר-האוכל. במסגרת לימודי המוסיקה, שושנה מלמדת את נערי הקיבוץ לנגן את היצירה המפורסמת של המלחין היווני מיקיס תאודורקיס – הבלדה על מאוטהאוזן.

באותם ימים, מתברר שתאודורקיס בכבודו ובעצמו מגיע להופיע בארץ. לשושנה ברור שהוא יגיע גם לגל-און, לשמוע את בני הנוער מנגנים את יצירתו. הסוכן של תאודורקיס לא לוקח אותה ברצינות, אך שושנה לא מוותרת. היא ממשיכה להתקשר שוב ושוב, עד שהוא מאיים לקרוא למשטרה. המזל היה, שלסוכן הייתה בעיה משלו. להופעה בבאר שבע חסר פסנתר טוב. הוא רוצה רק STEINWAY.

בפעם הבאה ששושנה מתקשרת, הוא מודיע לה, בעוקצנות, שאם יש לה פסנתר STEINWAY אז הוא ידאג שתאודורקיס ופמלייתו יגיעו לגל-און. לפתע, הפלא ופלא, אין כל בעיה להזיז את הפסנתר. שושנה שוב זיהתה הזדמנות, וענתה בחיוב. מיד החלו סידורי ההובלה המורכבים של הפסנתר העדין.

חלק שלישי – סוף דבר

ברגע האחרון, נמצא פסנתר מתאים בבאר-שבע והפסנתר של גל-און נשאר במקומו. למרות זאת, תאודורקיס קבע - הסכם זה הסכם ויש לכבדו! וכך, יום אחד, המלחין המפורסם ופמלייתו מגיעים לגלאון, שומעים את הנוער מנגן, ומנגנים קונצרט לקהל הקיבוצי, שהגיע מכל האזור, בבגדי עבודה, על טרקטורים וסוסים. זה היה ללא ספק מופע מעניין ויוצא דופן בהיסטוריה של קיבוץ גל-און. והכל, בזכות מורה למוסיקה שלא ידעה מה זה בלתי אפשרי!

מוסר השכל: כשרוצים משהו מספיק חזק, מוצאים את הדרך לממש אותו. תמיד אפשר למצוא דרכים להתגבר על מכשולים ולעשות את מה שנדמה לנו בלתי אפשרי. צריך רק להאמין שהמטרה מספיק חשובה. יצירת בטיחות בדרכים בגל-און היא ללא ספק מטרה מספיק חשובה.



שלכם, נורית גרוסמן ויפעת רז קבלו, בשם צוות בטיחות בדרכים: יוסי גל, ניר צורף, שלומי פיניה, שמיר זלקין, מיטל רז, מיכל ואופיר רובינסקי, איריס נבו, ליסה בן נון ואלברט קבלו.

| צוות מוגנות |

האירוע שהיה באילת מזעזע וקיצוני מבחינות רבות (ולצערנו לא נדיר), מעלה לרבים מאיתנו שאלות לגבי איך זה קרה? מה ניתן לעשות אחרת כדי שאירועים כאלו ימנעו?

שיח בנושא המיניות עם הדורות הצעירים וחינוך למיניות מיטיבה הוא בסיס שיכול לעזור לנו לשנות את המצב לפני שקורה ולא רק לטפל בו לאחר שארע.



מזכירים לכם שאנחנו כאן בשבילכם בכל שאלה/ התייעצות/ תלונה,

צוות מוגנות: עומר שנער, מיכל כפיר, דורי ריבקין, רותי הלפרין, אלה קרים, רותם פישמן.

| בריאות | עליזה אלינגר

ועדת בריאות: בשעה טובה הוקמה ועדת בריאות חדשה עם כוחות מחודשים. חברי הועדה: אלה קרים, איה עדן, נורית גרוסמן, רוני יערי, רותי הלפרין, ברי מנהל קהילה ואני רכזת הבריאות. הועדה נפגשה בתחילת החודש ללמוד ולהבין מה תפקידם של החברים בוועדה. בהמשך אנחנו מתכוונים להכין תכנית לשנה הבאה לחודש בריאות ומניעה. כמו כן נשמח לקבל הצעות מחברים.

מרפאה: על פי הנחיות משרד הבריאות וקופת חולים, יש להימנע ככל שניתן מלהגיע למרפאה. אנחנו מבקשים מכל מי שצריך בדיקת דם או להגיע לרופא ליצור קשר עם
המרפאה בשעות הקבלה באמצעות הטלפון 08-6872406 או בטלפון הפנימי בקיצור 6406.
הרופא או האחות יצרו עמכם קשר טלפוני, ובמידת הצורך יזמנו אתכם למרפאה. יצירת קשר עם הרופא או האחות בשעות העבודה, אלא אם הם ביקשו זאת.
הרופא עובד בעוד ארבעה ישובים, ויש לו מטופלים רבים, ולכן הוא אינו יכול להיות זמין בכל שעות היום לכל אחד.

לו"ז שעות המרפאה: המרפאה פתוחה ארבעה ימים בשבוע.
בדיקות דם מתבצעות בימי שני בבוקר בתיאום מראש. קבלת רופא פעמיים בשבוע.
לו"ז מפורט של שעות פתיחת המרפאה נשלח בכל תחילת שבוע בוואטסאפ ב"הודעות רשמיות גל און" ובקבוצת "גל און".
זכרו, כללי הגעה למרפאה בימי קורונה:

- תיאום מראש באמצעות הטלפון.
- עטית מסכה.
- שמירת מרחק.

בדיקות מנע: גם בימי קורונה יש להמשיך את רצף הבדיקות, הטיפולים והמעקבים הרפואיים. ולכן אנו מזמינים חברים לכל מיני בדיקות מנע. בבקשה מכולם לשתף פעולה. זאת הבריאות שלנו!

מצבי חירום: היום יש לרוב החברים הוותיקים לחצן מצוקה ורצוי לנצל אותו.
אם חס וחלילה צריך עזרה רצוי מאוד לצלצל לאיחוד ההצלה 1221 או למד"א 101.

איחוד ההצלה מגיעים יותר מהר, כי הם פרוסים בכל האיזור, וגם יש לנו את מיקי גוטדינר שמגיע מהר מאוד, כמובן אם הוא באזור.

חברים אשר צריכים להזמין אמבולנס בכל שעות היום והלילה רצוי שיזמינו אמבולנס פרטי של פתרונות חירום:

מוקד 077-34029500 נייד 057-3409500

העלות מופחתת ממד"א כי יש לנו הסכם איתם.

יש לקחת בחשבון שכל הקפצה של אמבולנס עולה כסף ואם חבר מזמין ולא מתאשפז הוא מחויב וצריך לשלם.

הגיל השלישי: היום יש פעילות מבורכת במועדון ויש הרבה חברים ותיקים שמגיעים.

גם כאן אנחנו מאוד מבקשים להקפיד על עטית מסיכות במועדון ועל הקפדה של ריחוק חברתי.

מכשיר הדפיברילטור: רכשנו מכשיר חדש אך בגלל הוראות הקורונה לא יכולנו לבצע את ההדרכה. אני מקווה שבמהלך החודש ננסה לתאם הדרכה בקבוצות, הרשמה מוקדמת להדרכה אצלי, ובהמשך יפורסמו מועדי ההדרכות.

מרפאת שיניים: כרגע המרפאה לא ממשיכה לעבוד וחברים הזקוקים לטיפולי שיניים יכולים לפנות לסמיילי בקרית גת 08-6888028 או לרופא פרטי ד"ר שאדי עסלי 054-7332535, 08-6406767 רופא מאוד נחמד, שהמחירים אצלו סבירים. חברים אשר קיבלו סיבסוד מהקיבוץ יביאו אלי את החשבונית ויזוכו לפי מחירי הקיבוץ.

ושוב אני מבקשת מכל החברים על מנת שנשמור על בריאות כולנו ובעיקר על המבוגרים שביננו אנא הקפידו על הוראות משרד הבריאות בקורונה, ולא לחשוב לי זה לא יקרה:

- עטית מסכה
- ריחוק חברתי
- שטיפת הידיים

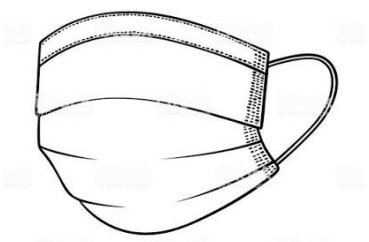

בריאות לכולנו,

עליזה

| וודקה בקרמלין | רן שושן

ב-12.11.1942 בהיותי בן שלושה חודשים, הגעתי מאל עלמיין שבמצרים לקרמלין במוסקבה כדי לנצח את הגרמנים בסטלינגרד. על החיתול שלי התנוסס צלב ויקטוריה - אות ההצטיינות הגבוה ביותר של האימפריה הבריטית ופרס נובל עבור גבורה בשדה הקרב. קיבלתי אותו מג'ורג' השישי מלך בריטניה אחרי הניצחון על הברון מינכהאוזן.

קצין של ה.ק.ג.ב (השב"כ של ברית המועצות), הוליך אותי למשרדו של סטלין. כשנכנסתי לאולם חטפתי פיק בירכיים: לא סטלין אחד וגם לא שניים, עשרה סטלינים ישבו לי מול העיניים. זה ליד זה עם אותו שפם, למי מהם אלחץ את היד לפני כולם? אולי אתם יכולים לעוץ לי עצה - איך אוכלים את הביצה (בלי לשבור את הקליפה)? השליחות שלי התחילה ברגל שמאל... חשבתי כבר לשוב לגבעת מיכאל.

ובאמת כבר התחלתי לעשות אחורה-פנה אבל לפני שהספקתי להגיד ג'ק רובינזון הדילמה נפתרה: "יאללה, עופו קיבינימט!!!" צעק סטלין וכל הכפילים שלו עפו החוצה.

באתי מקיבוץ של השומר הצעיר, על כל קיר בקיבוץ שלנו מתנוססת תמונתו של סטלין - "שמש העמים". חשבנו שרוסית היא השפה הכי יפה בעולם, בלי קללות ובלי גסויות. אני האמנתי שקיבינימט זו בכלל קללה בערבית.



י. וו. סטלין



צלב ויקטוריה



מרשל גאורגי ז'וקוב

כשסטלין ראה את צלב ויקטוריה המבטים שלו הפסיקו להתרוצץ ונדבקו לחתיכת הפח הקטנה, לאן שזזתי העיניים שלו זזו אחרי. התחלתי להגיד שלמלך ג'ורג' יש קופסה מלאה עם צלבים כאלה ושאפשר לבקש ממנו עוד אחד, אבל אז נשמעה נהמה עמומה, כמו רעם מתגלגל במרחקים. הדלת נפתחה והרמטכ"ל גאורגי ז'וקוב, שמרוב מדליות אי אפשר היה לראות אותו, נכנס בצעדים נמרצים כמו במצעד 1 במאי בכיכר האדומה. שירה קלחה על שפתיו. השיר נשמע לי מוכר, גם אתם מכירים אותו: "על גדות הדנייפר, דוהרים סוסים ובשצף קצף הם טסים הם טסים... פרשים קוזקים מגדודי בודיוני, דוהרים לקרב."

שנה קודם, באוגוסט 1941, התחולל קרב דמים בעיר קייב באוקראינה. כוחות הצבא האדום דהרו שוב בעקבותיו של סמיון בודיוני הגיבור האגדי של המהפכה הבולשביקית. ז'וקוב הפציר בסטלין להסיג את הצבא ולהתבצר על הגדה המזרחית של הדנייפר. סטלין אטם את אוזניו ושש מאות אלף חיילים סובייטים, 50 אוגדות, נפלו כפרי בשל בשבי הגרמנים. מאז נאסר להזכיר את הדנייפר בנוכחות סטלין והוולגה הפך לנהר הרשמי של ברית המועצות.

הסבנו לשולחן סביב מפה של סטלינגרד. ז'וקוב צייר חיצים על המפה והסביר את התכנית להגנת העיר ולכיתור הארמיה השישית. כשסיים צלצל סטלין בפעמון, הזמין כיבוד ושתיה והציע לי, אולי מתוך נימוס, ואולי כדי לוודא שהמאכלים לא מורעלים, לטעום ראשון מכל צלחת. הודיתי לו מכל הלב אך אמרתי שאני מעדיף חצי מנה פלאפל... את הקוויאר הוא יכול לארוז לי בטייק-אווי.

סטלין נולד במזל גדי ואני נולדתי במזל אריה אבל בוודקה נולדנו שנינו באותו המזל וזרמנו בהרמוניה כמו כביש אחד וכביש שש ליד מחלף בן-שמן. אחרי כמה וודקות מצב הרוח שלנו השתפר פלאים. יצאנו לחצר, הדלקנו מדורה ושרנו שירים רוסיים ממיטב שירי ארץ ישראל היפה. כשנגמרו לנו שירי ארץ ישראל פצח סטלין בשיר גרוזיני עצוב על בחור המחפש את קבר אהובתו, ז'וקוב ואני הצטרפנו אליו בפזמון החוזר.

סטלין, שציווה להוציא להורג עשרות מיליונים בלי להניד עפעף, התחיל לבכות תוך כדי שירה והוודקה זלגה לו בדמעות מהעיניים. בדרך כלל פועם אצלו בחזה לב קשה כמו אבן אבל הוודקה שנשפכה עליו ריככה אותו. הדמעות שפעו מעיניו ביתר עוז כשנזכר בכל הקולאקים, הגנרלים, הרופאים והסופרים שלא הספיק להרוג לפני המלחמה. עכשיו היטלר הורג אותם במקומו ובסוף המלחמה כולם יהיו מתים ולא יהיה לו את מי להרוג (בהסכם ריבנטרופ-מולוטוב מ-1938 נקבע שהיטלר יהרוג את הגרמנים וסטלין את הרוסים, סטלין עמד בהסכם אך היטלר הפר אותו).

אחר-כך שרנו את השיר של להקת הגבעטרון "העגורים עפים אל הדרום החם", שיר שאי אפשר לא לבכות ממנו. כדי לא להתייבש הורדנו עוד כמה שוטים והמשכנו לרקוד עד אור הבוקר.

..המדורה כבתה, השמש זרחה וקרניה צבעו את הקרמלין באור זהוב וריצדו באלפי נגוהות על בקבוקי הוודקה הריקים. הוצאתי את הסמארטפון, הקלדתי בגוגל "קרב סטלינגרד" ואמרתי לסטלין: "בוויקיפדיה כתוב שהקרב על סטלינגרד יסתיים בפברואר. אני מקווה שתנצחו כדי שלא יהיה צורך לשכתב את וויקיפדיה". סטלין ענה שהוא ינצח אפילו אם יהיה כתוב בוויקיפדיה שהוא הפסיד. עם כל הכבוד לוויקיפדיה, הכל שם פייק-ניוז. הוא עצמו קורא רק את העיתון "פראבדה", ולא רק שהוא קורא אותו, הוא גם כותב אותו.

לא התווכחתי איתו משתי סיבות: א. כי הוא תמיד צודק, ב. כי את הסתומים, שלא יודעים שהוא צודק וממשיכים להתווכח, הוא משתיק עם כדור של רובה. לא לחינם יש לו זכויות-יוצרים על הפסוק "האמת נמצאת בקנה של רובה".

לסיום ביקשתי לורד ומפה וסימנתי את קו החזית. עליתי עם הלורד מהים השחור והתקדמתי בכיוון הים הבלטי. כמאה קילומטר לפני קורסק פניתי מערבה וסימנתי בליטה גדולה עם פיטמה קטנה בעומק החזית הגרמנית (ראו תמונה). ז'וקוב עיקם את האף, הוא לא אהב בליטות בחזית, הן חשופות להתקפות מהאגפים. דווקא ההתנגדות של ז'וקוב עודדה אותי לחשוב מחוץ לקופסה - הרי הגרמנים יחשבו בדיוק כמוהו.



סטלין ואני בחצר הקרמלין



"בליטת קורסק" והמתקפה הגרמנית

משימתי הושלמה. לפני שנפרדנו נתן לי סטלין את סדרת "כל כתבי סטלין" בשלושים וארבעה כרכים ואני נתתי לו את צלב ויקטוריה (המשימה הושלמה אך הכתבה ממשיכה בעמוד הבא).

"בליטת קורסק" הייתה מהלך טקטי מזהיר. אילו החזית הייתה ישרה לכל אורכה מהים השחור עד הים הבלטי, לא הייתי יודע היכן יתקפו הגרמנים והייתי צריך לבצר את כל הקו. בזכות הבליטה יכולתי להציב את הדיביזיות והארמיות שלנו בדיוק במקומות הנכונים.

הגרמנים לא טיפשים, ידעתי שהם יודעים שטמנתי להם מלכודת - לא הייתה כאן הפתעה במובן המקובל, הייתה כאן הפתעה מסוג חדש שהמצאתי במיוחד בשבילם: **הפתעה ידועה מראש!** גם הניצחון היה ידוע מראש, ידענו זמן רב לפני הגרמנים היכן הם עומדים לתקוף והיינו ערוכים לקרב.

בראשית יולי 1943 התחולל באגפי הבליטה קרב שריון בשריון הגדול בהיסטוריה. הוורמאכט נחל מפלה ניצחת.

* * *

סטלין לא שכח את הניצחון בקרב קורסק ואת הרגעים הנפלאים שבילה במחיצתי:

במוצאי ה"א באייר תש"ח, לאחר טקס הכרזת המדינה, הגיע דוד בן גוריון בשליחותו של סטלין לגבעת מיכאל, נכנס דרך החלון לגן "פילפלון", טופף על קצות האצבעות כמו "טול טול בעל חול" ו"מיק-מיהוק בעל פיהוק", נכנס לי לתוך החלום, והציע לי להיות שגריר ישראל בברית המועצות.

בשבת נהיה בצומת, בגשר או בכיכר.

מאחורי האלפים הרבים המוחים בבלפור, בקיסריה, בצמתים ובגשרים, יעמוד משהו כמו חצי עם.

חצי עם שמשתתף, תומך או מזדהה עם המחאה. אותו חצי עם פלוס מינוס שהצביע בשלושת מערכות הבחירות האחרונות לגוש "רק לא ביבי". גם אני מוחה ביניהם.

מוחה בדרך הכי לא חייזרית, והכי לא אנרכיסטית שאפשר.

אני מוחה בצורה דמוקרטית כמו שהמפגינים נגד גולדה, נגד בגין, נגד שרון נגד אולמרט ורוב המפגינים נגד רבין מחו בצורה דמוקרטית.

אני מוחה כנגד ארץ "ההם מול האנחנו" לה הפכנו. על כך שהקפנו את עצמנו בחומות של פחד מדעת השונה, ועל כך שאיננו מצליחים להפוך את הפחד לסקרנות ורצון להבנת האחר.

אני מוחה על ארץ שלושת הכפ"ים, (**כ**בוד, **כ**סף, **כ**וח) של מיקי זוהר, הפכו לחשובים יותר מחמשת הממ"ים (**מ**עון, **מ**זון, **מ**רפא, **מ**ורה, **מ**לבוש) של זאב ז'בוטינסקי.

על ארץ שבשביל להשיג את ה "כ.כ.כ." מותר לדבר ב"ש.ק.ר".

אני מוחה על כך שהטלת אשם הפכה לנורמה, ונטילת אחריות נתפסת כחולשה.

אני מוחה נגד ביבי המוציא כמעט מכל מי שגר בארץ הזאת אמוציות, מחלק אמוציות של אהבה שורפת, ומחלק אמוציות של שנאה יוקדת.

בכל מקרה עוצמה אמוציונלית שלא מאפשרת לקיים שום דיון עניני על שום נושא.

אני לא מוחה נגד החרדים, לא נגד המתנחלים, לא נגד הימניים ולא נגד שום קבוצת אוכלוסייה אחרת במדינה המורכבת שלנו.

לי כמו למוחים רבים יש כוונה אמיתית למצוא את המכנה המשותף בין חלקי החברה הישראלית, למצוא נושאים שעליהם כן ניתן להסכים או שלפחות ניתן לערוך עליהם דיון ענייני מכבד וקשוב. נושאים שעל בסיס ההסכמה עליהם ניתן יהיה לחיות בארץ הזאת, מבלי להיות חרפה או איום עבור האחר.

יום אחד בעוד שבועות או חודשים או חס וחלילה שנים. אחרי שהקורונה תעלם או ימצא לה חיסון.

יום אחד בעוד שבועות או חודשים או חס וחלילה שנים, ביום שביבי יעזוב את בלפור ויגור בקיסריה או בוושינגטון או במעשיהו, אנחנו שנשאר פה נצטרך לערוך בארץ דיון ציבורי אמיתי.

להגדיר מחדש מה זה ומי הוא/היא שמאל/ני/ת, ממש כמו מה זה ומי הוא/היא ימין/י/ת.

כמה יהודית צריכה להיות המדינה הדמוקרטית הזאת, וכמה ליברלית צריכה להיות המדינה המסורתית הזאת.

היכן יעברו גבולות המדינה ומי יהיו תושביה. איך יתחלק העושר הלאומי שלה.

נתניהו האיש והאמוציות לא מאפשר דיון כזה. את נתניהו צריך להחליף.

| עוד מעשיה על קוסמים ודמוקרטיה| יוסי גל

למי שיש עדין כוח לשירים על קוסמים

לדמוקרטיה היחידה בין מדבריות לימים,
הגיע רב מג למופע של קסמים.
מכשף רע לב ורשע, לו שרביט וגלימה,
הגיע לפארק כשהוא חורש מזימה.
עם רב של גברים נשים וגם טף,
כרטיס למופע במהירות על חטף.

הקוסם הוציא החזרי מס ממגבעת,
אישר צוללות למצרים מבלי דעת.
שתה שמפן לשוכרה וזלל לו עד שובע,
כשאת ארנב הבחירות הוא שוב שלף מן הכובע.
נערה בארון הוא לשתיים חתך,
את הכלכלה הוא הרים את הקורונה ניצח
אמר שקר כל שהוא בקולו העבה,
כשחצי מהעם את דבריו מגבה.

ואז הוא פנה לקהל והחשה,
תזמורת היכונו תופים בבקשה.
"למופע הסיום אני צריך מתנדבים",
"מי עולה לבמה בני אנוש חביבים?"
זוג מתנדבים אותנטי עלה אז מן הקהל,
לאחד פלנל וכיפה לשני משקף מעוגל.
"יש לי עבורכם יעוד ותפקיד ותכליתי",
"אך לפני כן נמקם אותכם במרחב הפוליטי."
"ניתן לכם שמות שיהיה עדכני,"
"מהיום אתם שמיל ליברלי וימי שמרני."

"כבר מתחילים" הוא אמר, "עוד מעט",
"אך לפני זה הסבר על חוקי הפורמט."
"זאת תחרות קליעה בקשת וחץ,"
"בה המנצח לעם יהיה לשולטץ."
"אבל מי שיחטיא ואת המטרה לא ימצא,"
"יהיה לאחר לעבד נרצע."
"ולא רק אתם את החיצים באן יורים,"
"כל אחד מכם הוא נציג של מחנה בוחרים."
מחנה שבטוח שרק דעתו נכונה,
ומוכן להוציא לעצמו עין אם לאחר יוציאו גם את השנייה.

הצופים שהבינו שזה רגע היסטורי,
פצחו בציוצים צילומים ואפלודינג לסטורי.

אבל רגע לפני שקוסמנו יחליט,
איזה צד הוא העבד ומי השליט.

בצעד מפתיע שעוד דורש חקירה,
הופנו החצים לקוסם במקום למטרה.
הקוסם בהתקרבנות ממש אופיינית,
"שאל מה עשיתי? למה דווקא אני"?
ימי ושמיל עם הקהל באולם,
ענו **"כך יעשה למי שמפלג את העם".**

אז נכון חברים זוהי רק אגדה.
עם טיפה מציאות והבעה של עמדה
צאו למחות בגשרים בכיכר ברחוב
כדי שגם סיפורינו יסתיים בסוף טוב.

עוד כתבים של יוסי גל (מאמרים, ספוקן וורד וסיפורים)
ניתן למצוא בבלוג "יוסי כותב" ב- http://yosigal180.simplesite.com

| כל העולם כולו גשר צר מאוד | מיכל רובינסקי

יצאתי השנה לחופשת הקיץ אחרי שנה מלאת אתגרים. בחסות הקורונה לא היה הרבה למה לצפות והתנחמתי במרחבים הירוקים של גלאון שתמיד עוזרים לשמור על השפיות ועל הנשמה.

ואז דויד כפרי התחיל לשלוח סרטונים בקבוצה של גלאון ולספר שהוא יוצא לפלוגות לשמור על הדמוקרטיה. בסרטון הראשון חשבתי לעצמי "כל הכבוד לדויד" וגם "תמיד ידעתי שהוא אדם ערכי". עבר עוד שבוע ודויד שלח עוד סרטון ולצד "כל הכבוד" שאמרתי בליבי התחלתי גם לנוע בחוסר נוחות. שאולי לא יזיק גם להצטרף. אבל מצאתי המון סיבות למה לא לצאת. וגם בשבוע שלאחר מכן. ואז הגיעה עוד שבת - ואופיר ואני אמרנו לעצמנו שלפרגן בקבוצת הווטסאפ הקיבוצית זה נהדר אבל ממש לא מספיק. אז קוששנו דגלים מפה ומשם, וגררנו את בני הדודים שלנו (בני דודים על אמת..) ואת הילדים ויצאנו לגשר. וכתבנו שאנחנו שם. והגיעו המון גלאונים וגם משאר הקיבוצים. ושבוע נוסף עבר והגיעו עוד המונים מגלאון, מגת, מבית ניר...

ועכשיו כבר 4 שבתות על הגשר החקלאי ליד שדה משה.

מעמיסים את הרכב בדגלים ושלטים - מה אני אגיד - נהיינו כבר מומחים בתליית שלטים (מתברר שיצא משהו מהקשר מוט שלמדנו לעשות בשמו"צ 😉

אז לכל מי שמתלבט, ולכל מי שחושב שכל המחאה היא "רק לא ביבי" אני רוצה להגיד - מגיע לנו יותר! מגיע לנו שנבחרי הציבור יעבדו בשבילנו! מגיע לנו שיזכרו שהם משרתים אותנו ולא להיפך! מגיע לנו שנבחרי הציבור- משמאל, מימין ומהמרכז יהיו נקיי כפיים. יתנו דוגמה אישית. המחאה שלנו לא מפלגתית.

ולכל מי שמתלבט, מהסס - אין לנו זכות לשבת על הגדר. חובתנו לשמור על הדמוקרטיה ועל שלטון החוק. אנחנו האנשים להם חיכינו.

על הקבר של סבתא שלי כתוב- "כל העולם כולו גשר צר מאוד. והעיקר לא לפחד כלל".

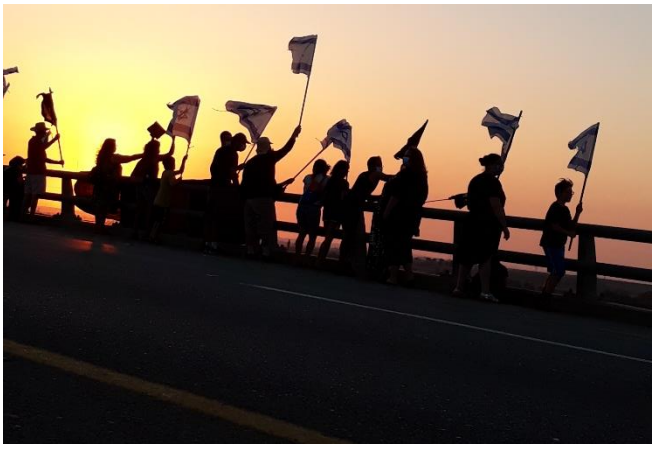



למה אני מגיע לגשר? מתי ברק

למה אני בא להפגנת גשרים? טוב אז מעבר לסיבות הגדולות והחשובות של שחיתות שלטונית, עתיד ילדינו וביבי הזיבי ..... הנה עוד כמה סיבות למפגין הממוצע לבוא ולהרים את דגל המהפכה.

א. יש אחלה שקיעה

ב. מפגש חברים

ג. בשביל ה-50% שצופרים תמיכה

ד. בשביל ה-25% שזורקים אצבע 🖕

ה. יש סיכוי לא רע למכות

ו. טיול בשדות

ז. יש מטעים עם פרי בדרך.

ח. שישאלו אותי איפה הייתי כש...

ט. תמיד רציתי להיות ביחידת הדגלנים.

י. הייתי אלוף במשחק הדגל.

כל התשובות נכונות אז בואו איתנו בשבת 18- 19:30 בגשר החקלאי ...

למה אני באה להפגנת הדגלים? בתיה דנציגר

א. כל מה שמתי כתב!!!

ב. כי זה המעט שעוד נשאר לנו לעשות כדי לנסות להשפיע בחברה הישראלית.

ג. אני שועל הפגנות וותיק ומעולם לא התקבלתי בכזאת אהדה. מחמם את הלב - אבל כמו שאנחנו יודעים, זה לא מספיק.

ד. בהחלט חוויה על הגשר.

ה. מי שעוד לא היה שלא יאמר...

ו. קדימה - להתראות !!!

למה אני מגיע לגשר? אופיר רובינסקי

א. קשה לראות איך כל הסמלים שחונכנו וגדלנו עליהם נרמסים אחד אחרי השני.

ב. כי אי אפשר יותר לעמוד מהצד ולחכות שמישהו יעשה משהו. אנחנו המישהו הזה.

ג. כי זה שיעור בדמוקרטיה לדור הצעיר .

ד. כי כשהנוער עומד על הגשר בחולצה שומרית אין מרגש מזה.

ה. כי לראות את ותיקי הקיבוץ מגיעים ולא מוותרים זה מעורר השראה.

ו. כי יש כאן אנשים נהדרים ואני גאה להיות חלק מקהילה שמביעה דעה אבל לא רומסת את הדעות של האחר.

ז. אם כל אחד שמגיע לגשר יביא איתו עוד אדם אחד- נכפיל את כוחנו.

ח. כי אין לנו ארץ אחרת.

ט. כי אין על המרחבים שלנו.

י. יאללה תגיעו לגשר/צומת

| ילדי שנת המצווה מספרים |

הנוער הוא הסיכוי הנצחי לאושר של האנושות, כך אמר מרטין בובר.

נוער גלאון מוכיח שהוא פשוט צדק.

ילדי שנת המצווה מספרים על פרוייקט ההתנדבות והתרומה בעמותת סח"י: "אתם תרמתם אנחנו חילקנו". רגע לפני שהתחילה הקורונה אספנו בכלבו, תרומות לנזקקים עבור עמותת סח"י (סיירת חסדים ייחודית). לצערינו הקורונה הגיעה ממש רגע לפני שסיימנו את האיסוף ומנע מאיתנו להמשיך בפעילות, אבל לא ויתרנו, ובמהלך חודש יולי כשנרגע הגל הראשון של הקורונה, הגענו לעמותת סח"י שנמצאת במושב נהורה, המדריכים הסבירו לנו על העמותה ואיך הם פועלים בשיטה של "מתן בסתר". הבאנו איתנו את כל התרומות שאספנו מכם בכלבו, חילקנו לשקיות, עשינו טקס הודייה והכרת תודה, ויצאנו לדרך. התפצלנו לשתי קבוצות בשני רכבים, האחד עם אריאל עמית והשני עם יפעת קבלו המהממים שליוו אותנו כל הזמן. כל קבוצה קיבלה כתובות בקרית גת שבהם גרים אנשים שאותרו ע"י הרווחה כמשפחות נזקקות. עברנו מבית לבית ובכל פעם שהגענו לבית השארנו שקית בפתח הדלת, דפקנו 3 פעמים, והתרחקנו מהר, כך שלא נוכל לראות את האנשים שפותחים את הדלת, אלא רק לשמוע אותם. הרעיון מאחורי הנתינה הזו, היא שהתורמים לא יודעים מי הנזקקים, והנזקקים לא יודעים מיהם התורמים. זה מונע אי נעימות ומבוכה אצל המקבלים והנותנים, ובנוסף מגביר תחושה של ערבות כללית וסולידריות- זה יכול להיות כל אחד שעובר ברחוב, או מישהו שבמקרה פגשתי אתמול בסופר, בתור לרופא או באוטובוס. החוויה שהייתה לנו לשמוע את קולות ההפתעה, השמחה, והתודה שאנשים אומרים לאוויר הייתה חוויה מעצימה ומרגשת. בסיכום הערב הסתכלנו על עצמינו מנקודת מבט שונה, אמרנו תודה על מה שיש לנו, תודה להורינו שדואגים לנו, תודה על זה שיש לנו קהילה כל כך חזקה ותומכת, שהקורונה לא מורגשת כאן כמו שהיא בחוץ, בגלל הערבות, הסולידריות והאחריות הקהילתית שלנו פנימה.



בסוף הערב נפגשנו במועדון עם אלה המדריכה ודיברנו על צדק וצדקה. מצד אחד נתינה, שהיא דבר חשוב והכרחי ביצירת סולידריות וחוסן חברתי, ומצד שני תמיד חייבים לשאוף למדינה צודקת שאנשים לא יגיעו עוד למצב כזה, ולכן יש הפגנות בכל מוצ"ש, כדי לדאוג שאחרי הקורונה לא יהיו עוד אנשים שיהפכו לנזקקים. החלטנו בסוף הערב להצטרף למחאה יחד עם כל המוסד, ארגנו שלטים, לבשנו חולצות תנועה, ויצאנו להפגנה. היה ממש חווייתי ומשמעותי ונהנינו מאוד.

מזמינים אתכם לנסות להצטרף לדבר הזה, ולתרום וכמובן לצאת להפגנות.

אוהבים וגאים,

ילדי שנת המצווה



קהילה יקרה,

החופש בעיצומו, המתבגרים שלנו מבלים את זמנם הפנוי בהתנדבות או עבודה בענפים השונים, בפעילויות במוסד ובשמוצ, בבריכה, במנוחה וכמובן במפגשים חברתיים עם קבוצת השווים.

גיל הנעורים תמיד היה מאתגר, הסמכות ההורית מזמן השתנתה... הטכנולוגיה שינתה את כללי המשחק והשנה נכנס לנו משתנה חדש- הקורונה.

במועצה שלנו הוקם **פורום להתמודדות ומניעה של התנהגויות סיכון בדגש על אלכוהול וסמים** שמורכב מנציגי כל הישובים, מנהלי צפית, מנהל אגף החינוך, רווחה, ביטחון ושיטור קהילתי ושותפים נוספים שמטרתו לקיים דיאלוג בשפה אחידה ושיתופי פעולה באשר לתרבות הבילוי של בני הנוער שלנו ומניעת התנהגויות סיכון.

הקהילה שלנו צומחת ואיתה גם בני הנוער הנהדרים שלנו, ולכן גם כאן בגל און הצטרפנו ליוזמה הנפלאה הזאת לשמור על הנוער שלנו. הקמנו צוות מוביל בגלאון שמורכב מאנשי חינוך ונציגי הורים שמלווה במקצועיות רבה ע"י *תמי גור ממכון יסודות.

בשלב ראשון התקיימה הרצאת פתיחה לכל הורי גלאון בנושא של **אתגרי ההורות למתבגרים**, תמי נתנה כלים לתקשורת בונה יחסים עם מתבגרים, דיברה על מעגלי תקשורת ועל גבולות והתמודדות עם דילמות שיש לכל הורה. בשלב הבא אנו מזמינים את כל ההורים (גם טרום התבגרות ..זה מגיע מהר) לקחת חלק בסדנאות על פי קבוצות גיל בהם נוכל לשוחח על האתגרים שלנו כהורים, להעלות דילמות וליצור שפה אחידה בקהילה שלנו.

בואו נתמודד יחד כקהילה!



מוזמנים לפנות לשתף להציע ולפרטים לגבי הרשמה לסדנאות

הצוות: לימור כהן, אלה לב, טל בן סימון, תמי מרקדו, גפן אלירז, טלי מלעי, רונית כפרי, מיכל רובינסקי, נויה מויאל ואורלי כפרי.

**על המרצה: תמי גור מנהלת מכון יסודות, עובדת מזה קרוב לעשרים שנה עם הורים וצוותים חינוכיים בדגש על נושאים של תקשורת, קונפליקטים ודיאלוג משנה עמדות. מובילה תהליכים יישוביים וארגוניים בתחום.

בעלת תואר בסוציולוגיה ואנתרופולוגיה, תואר בניהול ויישוב סכסוכים, מנחת קבוצות ומגשרת מוסמכת.

| החופש הגדול בגיל הרך | אדריאנה סלום

אנו עוברים ימים לא פשוטים, תקופה מאתגרת וחדשה, חסרת כל תקדים, שמאלצת את כל המערכת להתגייס ולגלות מסירות ויצירתיות.

הצוותים הקבועים עמלו קשה כדי ליצור חופש מהנה, מאתגר ומתאים להנחיות המשתנות, בתגבור של נערים ונערות שהצטרפו לפי הצורך, והוא אכן היה כזה – מסתיים לו חופש גדול מוצלח, בטוח ומלא בעשייה.

כחלק מהצורך ביצירתיות ובעמידה בהנחיות – מסיבות הסיום התקיימו השנה ללא הורים. חסרונם אמנם הורגש, אך עם זאת כל גן קיים אירוע מרגש ומהנה שהותאם לקבוצות הגיל השונות. הילדים נהנו ואני בטוחה שזו תהיה חוויה ייחודית ובלתי נשכחת עבורם.

בימים אלו אנו עוסקות בבניית השנה החדשה – אתגר דומה לאתגר שהתמודדנו עמו עד היום ועם זאת שונה בתכלית – מושקעת חשיבה רבה על תהליך הקליטה, שיבוץ הצוותים ובניית תכנית מותאמת למציאות המשתנה, תחת עמידה מתמדת בהנחיות משרד החינוך ומשרד הרווחה.

אני רוצה להודות לצוותים על העשייה הבלתי פוסקת אשר מלווה במסירות אינסופית ומקצועיות אדירה. אני רוצה להודות גם לנערים הרציניים שהתגייסו למעננו ועבדו במהלך החופש הגדול, וכמובן, אני רוצה להודות גם להורים שנותנים בנו אמון על בסיס יומיומי ותומכים בעשייה החינוכית – התמיכה שלהם מהווה חלק בלתי נפרד מההצלחה שלנו כמערכת מוצלחת ומתפקדת.

אבקש לציין כי וועדת החינוך פועלת ללא הפסקה על מנת לשקף לנו את הצרכים העולים מהשטח, ובכך מאפשרת יצירת מנגנון פתרון בעיות מהיר ויעיל לסוגיות שונות.

אאחל לכולם,

ילדים, הורים וצוותים,

חופשה נעימה ובריאה.

אדריאנה



תלתן



חרוב



שקד



תות



פלפלון

מסיימי י"ב- רותם יערי, מעיין כפרי, עידו כהן ואלמוג פרטוק



קבוצת אנדרומדה: עולים לכיתה ז' ומצטרפים ל"צפית"

דניאל גוטדינר, מיכאל סייסל, שירה שטיינמן, עלמה סלהוב, דניאל בן צבי, סהר עמיתי, אריאל בונן, נועם פיניה, ליאור גליקסמן, ניר כפרי, דקל יונקמן, נועם כהן, טליה צורף, אומה חוצן, שחר בראודה, מילי ברק, איתי שפירא ונעמי אלירז.


















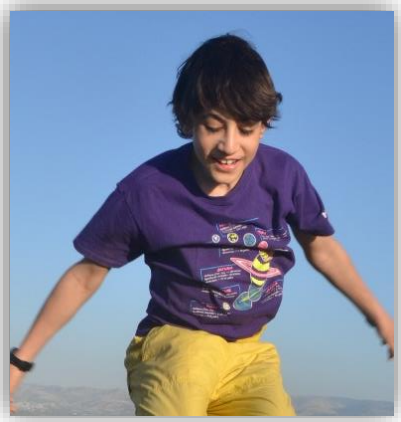



קבוצת אלון: עולים לכיתה א' ומצטרפים ל"שדות יואב"

אילון פלג, אופיר כפיר, דולב שפירא, יובל מייסלס, ענבר עמיתי, לביא חוצן, אלה בקר, אבישי ברוג, יפתח באום, יערה גליקסמן, רועי ססלר, שוהם פיניה, אביתר צורף, נבו כפרי, רומי שר, יואב ביטון, אלה אייזנברג, איילה מרקדו, יונתן זלקין, נועם חיים יוספוביץ'.



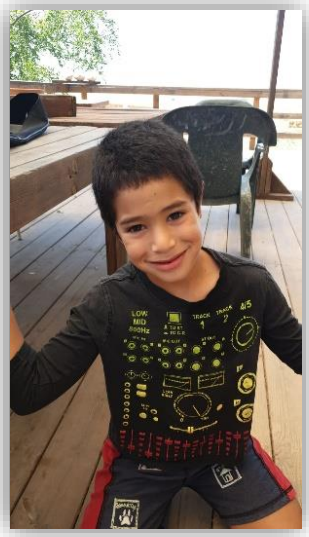











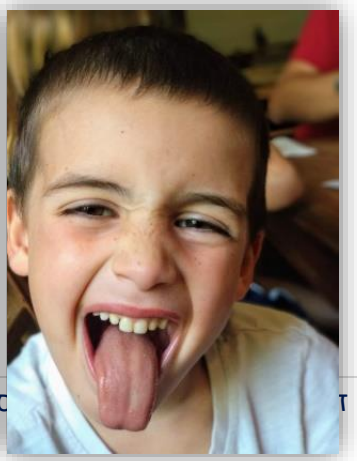













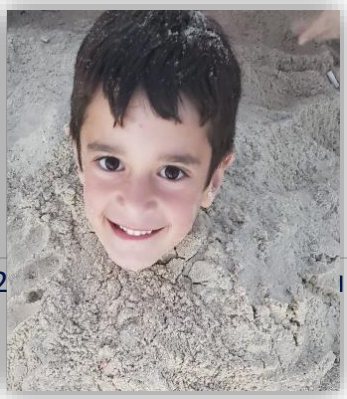
להצלחה לכולם בדרך החדשה!

ברכות ואיחולים



*** מזל טוב לשירן (עמוס) וירון עוקשי להולדת הבן! מזל טוב למירי וחנניה עמוס הסבים, ולעדן ולינוי הדודות.**

***מזל טוב לפנטה ושחר גורן להולדת הבן! מזל טוב לאיריס הסבתא, לכל הדודים ובני הדודים ולכל משפחת גורן הענפה.**

***מזל טוב לרעות ולירן כהן להולדת הבן! מזל טוב לברוריה כהן הסבתא ולנחשון הדוד.**

***מזל טוב לטל ונדב מייסלס ההורים, וליובל ועומר האחים להולדת הבן והאח החדש!**

לתושבים והמשפחות החדשות בקיבוץ- ברוכים הבאים וקליטה מהירה:



שלומית נדב
מור רשתי
ליאור שאול
משפחת שלייפר אירנה ומרק
משפחת מופז עמית ויונתן
משפחת גיקובס הילה ומוס
ארן מילר ועינב רובינשקי

לחוגגים יום הולדת עגול בחודש יולי– מזל טוב!

שרה בר ואשר גנטק במלאות לכם **60 שנה!**

מרב גורדון במלאות לך **50 שנה!**

דילן שושן במלאות לך **10 שנים!**

מזל טוב לכל החוגגים בחודש יולי:



לולה קליימן
אילה הדרי
יהודה עמית
מוטי מוסמן
ברוריה כהן
עמוס לבון
אבנר קליינמן
אביה שרגאי
רובין מטיסון
נירית קרן
מריון גפן
שחר פרטוק
עדי דותן

מאיה כהן
אודי גליקסמן
אורלי סלומה
רונן אברהם
עמיחי כלפה
רומן אייזנברג
הגר בן שבת
שיר אייזנברג
אייל בר
מאיה לב
עידו לב
זהר גנטק
יניב רובינסקי
יוגב כץ

שרה סייסל
כריסטינה ציפקין
דניאל גוטדינר
דניאל בן צבי
טליה צורף
איתן זלקין
עומר כפיר
לוטם יונקמן
יערה גליקסמן
יואב ביטון
ענבר בראודה
עידו מנור
גוני זלקין

לחוגגים יום הולדת עגול בחודש אוגוסט – מזל טוב!



גילי מרקדו ויניר יונקמן במלאות לכם **40 שנה!**

אבישי ויטקו במלאות לך **30 שנה!**

אורי יערי במלאות לך **20 שנה!**

נועם קבלו ומיקה ריבק במלאות לכם **10 שנים!**

מזל טוב לכל החוגגים בחודש אוגוסט:



רן שושן
שמעלה הולצמן
יובי שושן
זיוה רז
חיותה דנציגר
אוסקר הלפרין
אבי עדן
גלעד אלירז
רן הולצמן
צור הולצמן
דורי שפירא
מורן קרן
עודד סלומה
אור גליקסמן

חופית פיניה
עדיה לבון
טל בן סימון
שרית ברוג
כרמל זמיר
דרור קריקון
תמי ויטקו
אביר נדב
טל גפן
אשרת אייזנברג
אורן לב
רותם גורדון
גל אביחיל

יובל מויאל
שירה מויאל
בארי צורף
יוגב מזור
ליאור רוימי
יובל מזור
אלה בקר
אבישי ברוג
שקד אורן
נועם עברון
גילי בראודה
שחף אסולין

השתתפו בהכנת הביטאון: עידו רוימי, מורן קרן, ברי מאירוביץ, רן שושן, יוסי גל, עליזה אלינגר, בתיה דנציגר, אנדריאנה סלום, מיכל רובינסקי, אלה לב, לימור כהן, יהודית דותן, יונתן שתיל ותמי (פישל) מרקדו.

העמוד האחרון

הישג מדיני היסטורי או מתנה מהחבר הטוב בבית הלבן?
למיליון איש שאיבדו את פרנסתם זה לא באמת משנה...

